

overenskomst, dels at deres opgaver i forbindelse med planlægning falder bort i forbindelse med forslaget til nye planlægnings- og samarbejdsbestemmelser, jf. kapitel 11.

Sygesikringsnævnet for søfarende i henhold til § 24, stk. 3, er rådgivende over for sundhedsministeren og Søfartsstyrelsen. Der er ikke behov for et permanent nævn, da den fornødne rådgivning kan indhentes fra de berørte parter i de enkelte sager. Hvis der senere måtte vise sig behov for et sådant nævn, kan sundhedsministeren alligevel nedsætte dette med henblik på almindelig rådgivning m.v.

Landssamarbejdsudvalgene og voldgiftsrådene i henhold til § 27 er aldrig etableret. Derimod er der oprettet landssamarbejdsudvalg og voldgiftsråd efter overenskomstmæssige aftaler. Bestemmelsen i § 27 må derfor anses for overflødig og foreslås afskaffet.

Endelig foreslås bestemmelserne i sygesikringslovens § 24, stk. 1 og 2, ophævet. Efter bestemmelserne kan ministeren dels bemyndige Sundhedsstyrelsen til at fastsætte bestemmelser vedr. tilskud til tandfetersyn og tandbehandling og vedr. tilskud til fysioterapi og kiropraktik, dels henlægge ministerens opgaver i følge loven til anden central statsmyndighed, herunder efter forhandling med socialministeren til Socialministeriet. Bestemmelserne er overflødige, idet ministeren også uden hjemmel vil kunne bemyndige Sundhedsstyrelsen eller – efter aftale med vedkommende minister – andre centrale statsmyndigheder til på sine vegne at varetage nærmere afgrænsede dele af ministerens opgaver efter loven. Ophævelsen af § 24, stk. 1 og 2, sigter ikke imod nogen ændringer i den nuværende administration, hvorefter opgaver vedr. særlig sygesikring for søfarende varetages af Søfartsstyrelsen.

2. Lov om offentlig sygesikring og lov om sygehusvæsenet indeholder udtrykkelige regler om klage over beslutninger, der træffes af de offentlige myndigheder om retten til ydelser. Efter sygesikringslovens § 24, stk. 4-6, kan afgørelser, der er truffet af kommunalbestyrelsen, indbringes for amtsankenævnet (i København og Frederiksberg dog for Den sociale Ankestyrelse), mens afgørelser truffet af amtsrådet (eller af det sociale udvalg på amtsrådets vegne) kan indbringes for Den sociale Ankestyrelse. Efter sygehuslovens § 9 kan afgørelser om, på hvilke vilkår en person har ret til sygehusbehandling samt befordring eller befordringsgodtgørelse påklages til Den Sociale Ankestyrelse.

Amtsankenævnene og Den sociale Ankestyrelse har imidlertid ikke haft nogen reel mulighed for at skabe et sammenhængende grundlag for virksomheden som klageinstans på sundhedsområdet, allerede fordi de rejste klager har været temmelig få og spred-

te. De nævnte ankeinstanser er desuden primært etableret med den opgave at behandle klager inden for det sociale område, hvor de sociale udvalgs selvstændige stilling i kommunestyret i øvrigt nu er ophævet. Til belysning af omfanget af klager kan det som eksempel nævnes, at Den Sociale Ankestyrelse i 1986 og 1987 behandlede ialt 7 og 28 klagesager angående ydelser efter henholdsvis sygehusloven og sygesikringsloven svarende til ialt godt 2 promille af de omkring 15.000 sager, som styrelsen har behandlet i løbet af de nævnte 2 år. Der foreligger ikke på centralt hold tilsvarende oplysninger om antallet af klagesager, der er indbragt for amtsankenævnene. Klager på sundhedsområdet er imidlertid væsensforskellige fra klager om adgangen til sociale ydelser. Hertil kommer, at der ikke i de øvrige love, som er berørt af lovforslaget, findes særlige klageregler. På denne baggrund er de særlige klageregler i sygesikringslovens § 24, stk. 4-6, og sygehuslovens § 9 foreslået ophævet.

Herefter er de kommunale myndigheders virksomhed på sundhedsområdet omfattet af det almindelige tilsyn med kommuner (tilsynsrådene) og amtskommuner (Indenrigsministeriet) i medfør af lov om kommunernes styrelse. Tilsynsmyndigheden vil således kunne tage stilling til, om en amtskommune har handlet i strid med lovgivningen, når det gælder en persons adgang til ydelser, jf. lovforslagets kapitel 3-10. De kommunale myndigheder skal efter forvaltningslovens § 7, stk. 1, tillige oplyse borgerne om muligheden for at rette henvendelse til tilsynsmyndigheden, når der skønnes at være behov herfor.

For så vidt angår klager over den faglige virksomhed, som udøves af personer under sundhedsvæsenet, vil der ikke i forbindelse med ophævelsen af de pågældende bestemmelser ske nogen ændring af retstilstanden, idet sådanne klager fortsat indbringes for Sundhedsvæsenets Patientklagenævn i medfør af bestemmelserne i kapitel 3 i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v. Efter lovens § 4, stk. 1, fører Sundhedsstyrelsen tilsyn med den sundhedsfaglige virksomhed, der udføres af personer inden for sundhedsvæsenet. Efter § 5 i lov om embedslægeinstitutioner bistår embedslægerne Sundhedsstyrelsen hermed. Endelig er Sundhedsstyrelsen efter centralstyrelseslovens § 2 forpligtet til at følge sundhedsforholdene, ligesom styrelsen i fornødent omfang skal orientere vedkommende myndighed om konstaterede overtrædelser eller mangler på sundhedsområdet.

Efter en samlet vurdering kan den foreslåede ophævelse af de særlige klageregler derfor ikke anses for at indebære nogen svækkelse af borgernes retssikkerhed.